

[Bernhard Baunsgaard]

ende og meget langtrækkende i deres virkning.

Når man vil give erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller erhvervsevnetab, kan man vælge to principper. Man kan sige, at der skal gives så og så meget i erstatning. Det er det ene princip. Det vil virke hurtigt, og domstolene kan hurtigt træffe en afgørelse. Eller man kan sige, at der skal foretages en bedømmelse af, hvad der skal ske, og at der skal tages hensyn til, hvad vedkommende, som det er gået ud over, rent faktisk kunne have tjent eller formentlig ville have tjent, hvis der er tale om erhvervsevnenes bortfald.

Det sidste er meget sympatisk til at begynde med, men så kommer vi jo nok i den situation, som vi er i i dag, at det kan tage mange år, før man får fastlagt et egentligt erstatningsansvar, og det er betænkeligt, fordi dette, at en familie, der kommer ud for en ulykke, slet ikke kan få noget styr på, hvad der er sket, men må vente det ene år efter det andet, i sig selv kan være mindst lige så ødelæggende som det, at erstatningen ikke bliver stor.

Jeg forstår på ministeren, at han naturligvis som alle ministre, der fremsætter et forslag, meget gerne vil have sit lovforslag igennem i denne samling, og selvfølgelig er der fire måneder, til vi skal hjem, men det har vist også været nævnt, at nu har udvalget siddet i 18 år. At tage stilling til sådanne afgørende principper ved siden af det andet, vi også skal igennem, tvivler jeg på kan lade sig gøre så hurtigt. Men det skal ikke fra min side skorte på god vilje, blot skal det være nævnt, at jeg er skeptisk over for, at folkettingen med rimelighed kan nå på fire måneder at tage ansvaret for en så væsentlig lovgivning, som denne om erstatning for ulykker i virkeligheden er, ganske uanset at Danmark på dette punkt står meget tilbage for alle de lande, vi i øvrigt gerne vil sammenligne os med.

Birgith Mogensen (CD):

Det af justitsministeren fremsatte forslag til lov om erstatningsansvar, der jo er en uændret genfremsættelse af det den 14. december 1983 fremsatte lovforslag, er på mange måder bemærkelsesværdigt.

Et område, nemlig erstatningsretten, har nu i mange hundrede år været totalt uden

lovbestemmelser, og således har alene retspraksis været bestemmende for udmålingen af erstatningen, når det drejer sig om personskade eller tab af forsørger. Domstolens praksis på dette område har, selv om erstatningernes størrelse i de senere år fortsat er steget, været præget af, at skadesbeløbene ikke var særlig store. I praksis er, som det også fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, den højeste erstatning for tabt erhvervsevne ca. 500.000 kr., og lovforslaget er udtryk for et ønske om, at erstatningsbeløbene i disse tilfælde skal være højere. Hensigten er derfor absolut anbefalelsesværdig, nemlig at prisen for tab af forsørger eller tab af erhvervsevne sættes til et mere rimeligt beløb, end domstolens praksis har givet udtryk for, og dette formål alene burde være tilstrækkeligt til, at man kan anbefale lovforslaget.

At erstatningerne i øvrigt har løbende sammenhæng med indtjeningsforholdene i samfundet, medfører også en naturlig løbende regulering, således at folketinget ikke hvert eneste år skal til at diskutere størrelsen. Netop fordi lovforslaget bryder med traditionen på området, har der jo også i justitsministeriet været nedsat adskillige udvalg for at gøre lovforslaget så effektivt som muligt. Det er i det store og hele efter CDs opfattelse lykkedes, og så vidt jeg kan bedømme, er lovforslaget i alt væsentligt, bortset fra erstatningernes størrelse, en videreførelse af den domstolspraksis, der har været på området, herunder at erstatning for tab eller forringelse af erhvervsevne eller erstatning for tab af forsørger som princip udmåles individuelt. Denne individuelle beregning er dog kombineret med regler om en skadeserstatning, som skadelidte selv kan vælge, således at en afgørelse om erstatningsspørgsmål bliver undergivet en hurtigere og enklere behandling.

Endelig bryder lovforslaget med arbejdsgiverens mulighed for at rejse regreskrav over for arbejdstageren, idet et sådant krav kun kan rejses, hvis det findes rimeligt under hensyntagen til den erstatningspådragende handling m.v. Formålet er altså at begrænse arbejdsgiverens regresmuligheder over for arbejdstageren i et større omfang, end det hidtil har været teoretisk muligt. Dog er lovforslaget som tidligere sagt i det store og hele et udtryk for en lovfæstelse af den praksis,